

kunne lægges uprøvet til grund i sager, hvor det afgjorte spørgsmål er et led i sagen, jfr. definitionen i den nuværende anordnings § 16: „En afgørelse er retskraftig, når den ikke er påanket eller påkæret, eller dog ikke uden særlig tilladelse, kan påankes eller påkæres.“

Til § 2.

Som nævnt ovenfor under de almindelige bemærkninger er der i forhold til domskonventionen foretaget en udvidelse af antallet af afgørelser, der kan danne grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse. Det drejer sig i denne bestemmelse om afgørelserne nævnt under nr. 2, 3 og 5.

„Utslag i lagsökningsmål“ efter finsk eller svensk ret kan allerede efter de gældende regler (domskonventionens art. 2, nr. 1) anerkendes og fuldbyrdes. Lagsökning kan ske på grundlag af fordringer, der hviler på gældsbreve eller andet skriftligt bevis. Begæring om lagsökning indgives i Sverige til underretten og i Finland til övereksekutor (landshövdingen eller i byerne magistraten), der udfærdiger en opfordring til skyldneren til at betale eller fremsætte sine indsigelser herimod. Opfordringen forkyndes for skyldneren. Hvis denne fremsætter indsigelser, der ikke er af en sådan beskaffenhed, at de kan afvises, henvises sagen til behandling ved almindelig rettergang. Fremsættes ingen indsigelser, udfærdiges der „utslag i lagsökning“, der kan fuldbyrdes som retskraftig dom.

Grundlaget for de under nr. 2 og nr. 5 nævnte afgørelser, den finske „betalningsorder“ og den svenske „bevis i mål om betalningsföreläggande om, at utmätning må äga rum“, kan være ethvert pengekrav, der ikke støtter sig på skriftligt bevis. Begæringen indgives både i Finland og i Sverige til vedkommende underret. Princippet er i øvrigt som ved lagsökning, idet det dog ved „betalningsorder“ og „betalningsföreläggande“ er således, at enhver indsigelse medfører, at begæringen afvises, uden at der foretages nogen materiel prøvelse af indsigelsen.

Som anført i art. 2, nr. 1, i domskonventionen er de i bestemmelsen nævnte afgørelser retskraftige, „når fristen for anke (besvær) over afgørelsen er udløbet“. Det betyder således, at fristen for återvinning (genoptagelse) ikke behøver at være udløbet. I Sverige er återvinning imidlertid nu det eneste retsmiddel mod disse afgørelser. Det samme gælder for svenske tredskodomme (udeblivelsesdomme) og bevis for at utmätning må äga rum. Svenske tredskodomme, utslag i lagsökningsmål og slutbevis for at utmätning må äga rum er herefter ikke retskraftige, før återvinningsfristen er udløbet.

De finske „utslag i lagsökningsmål“ kan påankes inden en frist af 30 dage fra datoen for „besluttet“

at regne, og man har derfor i forslaget til stk. 2 i lighed med bestemmelsen i domskonventionen, ønsket at fastslå, at disse afgørelser skal anses for retskraftige, når fristen for „besvær“ (anke) er udløbet.

De svenske „utslag i lagsökningsmål“ kan som ovenfor nævnt alene ændres ved „återvinning“, og denne skal iværksættes inden en måned fra den dag, „utslaget“ blev forkyndt for skyldneren.

Efter de hidtidige regler om finske „betalningsorder“ og svenske „bevis i mål om betalningsföreläggande om, at utmätning må äga rum“ begynder återvinningsfristen først at løbe fra udlæggets foretagelse. Afgørelser i henhold til disse regler vil således hyppigt ikke være retskraftige, når begæring om fuldbyrdelse fremsættes, hvilket vil medføre, at der i disse situationer alene kan foretages fuldbyrdelseskridt til sikring af kravet i henhold til lovforslagets § 6.

Også medtagelsen af „vedtaget forelæg om erstatning, der er udfærdiget i en straffesag af den norske anklagemyndighed“ betyder en udvidelse. Disse forelæg omfatter erstatning til den forurettede for den skade, der er forvoldt ved forbrydelsen. Det vedtagne forelæg kan fuldbyrdes og udelukker, at der kan rejses ny sag om samme forhold. Forelægget kan kun ankes, hvis der foreligger rettergangsfejl, hvis det underliggende forhold ikke var strafbart, eller hvis vedtagelsen var ugyldig som viljeserklæring. Anken sker til højesteret, og ankefristen er 14 dage.

Til § 3.

Efter den gældende konvention anerkendes og fuldbyrdes alene retskraftige afgørelser om erstatning for sagsomkostninger og godtgørelse til vidner eller sagkyndige i borgerlige sager.

Efter lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m. v. kan også sagsomkostninger i straffesager, herunder private straffesager, fuldbyrdes. Det foreslås, at en forurettet i en straffesag kan benytte reglerne i det foreliggende lovforslag til at få sit krav på sagsomkostninger fuldbyrdet. De sagsomkostninger, en forurettet vil være tilkendt, vil ofte være tilkendt i forbindelse med en afgørelse, hvori der tillige tillægges den forurettede en erstatning, som skal fuldbyrdes i medfør af denne lov og ikke efter straffuldbyrdelsesloven.

I henhold til § 12, stk. 2, i lov nr. 182 af 7. maj 1975 om nordisk vidnepligt sker fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet af en domstol i Finland, Island, Norge eller Sverige, hvorefter en person, der efter de pågældende landes love om nordisk vidnepligt er dømt til at betale erstatning på grund af udeblivelse eller anden forsømmelse, efter reglerne